

Jennifer L. Armentrout

Copyright © 2020 Jennifer L. Armentrout

Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere în întregime sau parțial în orice formă. Ediție publicată prin înțelegere cu Harlequin Books S.A. Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și întâmplările sunt fie produsul imaginației autoarei, fie sunt folosite fictiv, iar orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate, companii, evenimente sau locuri este în întregime întâmplătoare.

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Ruină și blestem

Jennifer L. Armentrout

Copyright © 2021 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză: Iulia Dromereschi

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Gabriela Trăsculescu

Corector: Nicoleta Arsenic

Copertă: Andreea Apostol

Tehnoredactare și prepress: Mihai Stoianov

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ARMENTROUT, JENNIFER L.

Ruină și blestem / Jennifer Armentrout;

trad. din lb. engleză de Iulia Dromereschi. – București: Litera, 2021

ISBN 978-606-33-7011-3

I. Dromereschi, Iulia (trad.)

821.111

JENNIFER L.
ARMENTROUT

RUINĂ
ȘI
BLESTEM

Traducere din limba engleză și note de
Iulia Dromereschi

LITERA
București

1

Am deschis ochii umflați, care mă dureau, și m-am trezit cu o față palidă și translucidă de stafie sub nas.

Icnind, am tresărit și m-am ridicat în capul oaselor. Mi-au alunecat șuvițe de păr pe față.

– Alună! Mi-am apăsat mâna pe pieptul în care sărmana mea inimă bătea ca o tobă de oțel. Ce naiba faci, amice?

Stafia, care mi-era un soi de coleg de cameră de vreo zece ani, a rânjit la mine plutind la doar câțiva centimetri deasupra patului. Era întins pe o parte, cu capul sprijinit în podul palmei.

– Voiam să mă asigur că trăiești.

– Dumnezeuule! Am scos un oftat hârâit și mi-am lăsat mâna să cadă pe pilota cenușie. Ți-am zis de-un milion de ori să încetezi.

– Încă mă mir dacă mai crezi că ascult măcar jumate din ce spui.

Era punctul lui de vedere. Alună simțea o aversiune față de regulile mele, care erau numai două: „Bate la ușă înainte să intri în cameră“ și „Nu mă pândi când dorm“.

Credeam că erau rezonabile.

Alună arăta ca în noaptea în care murise, cu mult timp în urmă, prin anii '80. Tricoul lui cu Whitesnake era original,

la fel ca blugii negri și bocancii Chuck Taylor roșii. Când împlinise șaptesprezece ani, din nu știu ce motiv idiot, urcase pe unul dintre acele difuzoare turn imense și căzuse, găsindu-și moartea. Se dovedea, așadar, că selecția naturală nu era doar un mit.

Alună nu trecuse dincolo, îmbrățișând lumina strălucitoare, și renunșasem deja de ani buni să mai încerc să-l conving, căci îmi spusese limpede că nu i-a sosit timpul. De fapt, timpul lui trecuse de mult, dar fie! Îmi plăcea să-l știu lângă mine... mai puțin când făcea chestii ce te băgau în sperietți, ca acum.

Dându-mi părul la o parte, am privit prin dormitor. Care nu era al meu. Nici măcar patul. Toate îi aparțineau lui Zayne. Ochii mi-au alunecat de la draperiile groase, care împiedicau soarele să pătrundă, la ușa dormitorului – ușa închisă a dormitorului, pe care eu o lăsasem descuiată aseară, pentru orice eventualitate...

Am clătinat din cap.

– Cât e ceasul? M-am rezemat de tăblia patului, cu pătura trasă până sub bărbie. Pentru că Gardienii aveau o temperatură a corpului mai ridicată decât cea a corpului omenesc și ne aflam în luna iulie – deci afară era o căldură demnă de Iad –, în apartamentul lui Zayne te simțeai ca într-un congelator.

– E aproape trei după-amiaza, a răspuns Alună. De-aia am și crezut c-ai murit.

„La naiba!“, m-am gândit, frecându-mi fața cu mâna.

– Ne-am întors târziu aseară.

– Da, știu. Eram aici. Tu nu m-ai văzut, eu însă da. Pe amândoi. Vă urmăream.

M-am încruntat. *Asta* chiar că nu suna ciudat!

– Arătai de parc-ai fi trecut printr-un ciclon. Alună și-a plimbat privirea peste părul meu. Și încă mai arăți.

Așa mă și simțeam – doar că fusese un ciclon mental, emoțional și fizic. Noaptea trecută, după ce suferisem o cădere nervoasă lângă căsuța din copac aflată în tabăra Gardienilor, Zayne mă purtase în *zbor*.

Fusese magic acolo sus, în bătaia curenților de aer nocturni, cu stelele altădată șterse pentru mine, atunci strălucitoare. Nu voiam să se termine nici măcar când fața îmi amortise de frig, iar plămânii începuseră să se chinuie să funcționeze. Voiam să rămân în locul acela, pentru că în vântul și pe cerul nopții nu mă putea atinge nimic, dar Zayne mă adusese înapoi pe pământ, la realitate.

Se întâmplase cu doar câteva ore în urmă, dar mi se păruse c-a trecut o veșnicie. Abia dacă-mi aminteam cum am ajuns înapoi în apartamentul lui Zayne. Nu vorbiserăm despre ce se petrecuse cu... Misha, sau despre ce i se întâmplase lui Zayne. Nu vorbiserăm deloc, exceptând întrebarea lui Zayne dacă aveam nevoie de ceva, la care mormăisem că nu. Mă dezbrăcasem și mă urcasem în pat, iar Zayne rămăsese în living, să doarmă pe canapea.

– Știi ce? mi-a spus Alună, readucându-mă în prezent, oi fi eu mort și toate cele, dar tu arăți mai nasol ca mine.

– Serios? am spus, deși nu eram surprinsă. După cum îmi simțeam fața, probabil arătam de parcă mă izbisem cu capul de un zid de cărămidă.

A încuviințat.

– Ai plâns.

Chiar plânsesem.

– Mult, a completat el.

Era adevărat.

– Când am văzut ieri că nu te mai întorceai, mi-am făcut griji. Alună s-a ridicat plutind și s-a așezat pe marginea patului. Picioarele și șoldurile i s-au afundat câțiva centimetri în saltea. Am crezut c-ai pățit ceva. M-a cuprins panica. Nici la *Stranger Things* n-am putut să mă uit, atât de îngrijorat eram. Cine o să aibă grijă de mine, dacă mori?

– Ești mort, Alună. N-ai nevoie să ți se poarte de grijă.

– Am nevoie de iubire și de prețuire. Sunt ca Moș Crăciun. Dacă nu mă vrea și nu crede nimeni în mine, dintre cei vii, atunci nu voi mai exista.

Cu stafii și spiritele nu așa stătea treaba. Deloc. Dar el se pricepea de minune să exagereze. Colțurile buzelor mi s-au ridicat într-un zâmbet, până când mi-am amintit că nu eram singura care-l putea vedea. O fată care locuia în același complex rezidențial îl vedea și ea. Probabil avea sânge angelic diluat în vene, ca toți oamenii care puteau vedea stafii sau aveau alte abilități psihice. Era suficient să o faci să fie... diferită de oricine altcineva. Nu rămăseseră mulți oameni cu urme de sânge angelic, așa că fusese un șoc să aflu că exista cineva atât de aproape de mine.

– Credeam că ți-ai făcut o nouă prietenă, i-am amintit.

– Gena? E grozavă, dar n-ar mai fi la fel dac-ai fi moartă ca un cui de sicriu, iar părinții ei nu-s de gașcă. Înainte să-i cer să-mi confirme dacă „de gașcă” înseamnă *cool* în anii '80, a întrebat: Unde-ai fost aseară?

Privirea mi s-a mutat spre ușa închisă, dar descuiată.

– În tabără. Cu Zayne.

Alună s-a apropiat și a ridicat o mână transparentă. Mi-a atins genunchiul, dar eu n-am simțit nimic prin pătură. Nici măcar aerul rece care-i însoțea, de obicei, atingerea.

– Ce s-a întâmplat, Trinnie?

„Trinnie.“

Numai Alună îmi zicea așa. Toți ceilalți preferau să-mi spună Trin sau Trinity.

Am închis ochii, care mă dureau, când mi-am dat seama că Alună nu știa. Nu eram sigură cum să-i spun, câtă vreme rănila lăsată de faptele lui Misha nu se cicatrizaseră încă. Doar le acoperisem cu un bandaj fragil.

Abia suportam eu povara, darămite să mai vorbesc cu cineva, cu *oricine*, despre asta, dar Alună merita să afle. Îl cunoștea pe Misha. Îl plăcuse, chiar dacă Misha nu putuse niciodată să-l vadă sau să comunice cu el, și venise cu mine în D.C. să-l găsim, în loc să rămână în comunitatea Gardienilor din regiunea Potomac.

Eram singura capabilă să-l vadă și să stea de vorbă cu el, de fapt, și cu toate astea Alună se simțise bine în comunitate. Era un lucru mare pentru el să călătorească împreună cu mine.

Cu ochii încă închiși, am inspirat adânc.

– Deci, mda, noi... l-am găsit pe Misha, și n-a fost... n-a fost bine, Alună. S-a dus.

– Nu, a șoptit. Apoi a repetat mai tare: *Nu*.

Am dat din cap.

– Doamne! Îmi pare rău, Trinnie. Îmi pare foarte rău.

Înghițindu-mi nodul din gât, m-am uitat la el.

– Demonii...

– N-au fost demonii, l-am întrerupt. Nu l-au ucis ei. Nu-l voiau mort. De fapt, lucra cu ei.

– *Poftim?* Șocul din vocea lui, felul în care unicul cuvânt rostit atinsese un nivel care ar fi spart și sticla mi s-ar fi părut amuzante în alte condiții. Era *Protectorul* tău.

– El a pus totul la cale – răpirea, totul. Mi-am tras genunchii la piept sub pătură. A aranjat chiar ca Ryker să mă vadă folosindu-mi *harul*...

– Dar Ryker ți-a ucis...

„Mama.“ Am închis ochii și i-am simțit arzând, de parcă mi-ar mai fi rămas lacrimi.

– Nu știi ce s-a întâmplat cu Misha. Dacă m-a... urât mereu, sau dacă a fost vorba despre legătura cu Protectorul. Am aflat că nu el trebuia să fie legat de mine. Că în locul lui ar fi trebuit să fie Zayne, dar că s-a comis o greșeală.

O greșeală despre care tatăl meu știuse, și nu numai că nu făcuse nimic, dar nici măcar nu păruse să-i pese. Când îl întrebam de ce nu luase măsuri, îmi răspunsese că voia să vadă ce se întâmplă.

Cât de dubioasă era povestea asta?

– Legătura l-ar fi putut influența. L-ar fi putut transforma în... rău, am continuat, cu vocea îngroșată. Nu știi. Nu voi ști niciodată, dar „de ce“-ul meu nu schimbă faptul că lucra cu Bael și cu încă un demon. Chiar a spus că Mesagerul îl alesese. Am tresărit când chipul lui Misha a căpătat contur în gândurile mele. Că Mesagerul îi spusese că era și el special.

– Era cel care-i ucisese și pe Gardieni, și pe demoni?

– Da. Am deschis ochii doar după ce-am fost sigură că n-aveam să plâng. A trebuit să...

– O, nu! Alună mi-a citit gândurile, înainte să le rostesc.

Dar trebuia să le rostesc, pentru că asta era realitatea. Asta era adevărul cu care trebuia să trăiesc tot restul vieții.

– Am fost nevoită să-lucid. Fiecare cuvânt mi se părea o lovitură în piept. Îl aveam întruna pe Misha în fața ochilor. Nu pe Misha din poiana de lângă casa senatorului, ci pe acela care mă aștepta până terminam de vorbit cu stafiile. Pe

acela care ațipea în forma de Gardian, în timp ce eu ședeam lângă el. Pe cel mai bun prieten al meu. Am făcut-o. L-am ucis.

Alună a clătinat din cap, și, preț de o clipă, părul lui șaten închis a prins contur odată cu restul corpului, înainte să se dematerializeze la loc.

– Nu știi ce să zic. Chiar nu știu.

– Nici n-ai ce. Lucrurile sunt așa cum sunt. Am răsuflat lung și mi-am întins picioarele. Zayne este acum Protectorul meu, iar eu rămân aici. Trebuie să-l găsim pe Mesager.

– Păi, asta-i partea bună a lucrurilor, nu? Alună s-a ridicat din pat, în capul oaselor. Că Zayne este Protectorul tău?

Da, era.

Și nu era.

Devenind Protectorul meu îi fusese redată viața lui Zayne – ceea ce era nu doar un lucru bun, ci *minunat*. Zayne nu ezitase să accepte legătura, și asta se întâmplase înainte să afle că fusese dintotdeauna menit să joace acest rol. Dar însemna și că între mine și el... nu putea fi nimic mai mult, indiferent cât de tare mi-aș fi dorit sau îl plăceam. Nu conta că era prima relație în care mă implicasem.

Mi-am lăsat capul pe spate, deși îmi venea să mă sufoc cu perna. Alună a devenit doar o ceață, în timp ce plutea spre perdea, deși asta n-avea de-a face cu forma lui de stafie.

– Zayne s-a trezit?

– Da, dar nu-i aici. Ți-a lăsat un bilet în bucătărie. L-am citit când îl scria. Alună părea mândru de el. Spune că s-a dus la unul, Nic. Cred c-au venit împreună aici, în comunitate. Oricum, a plecat acum vreo juma' de oră.

Nic era Nicolai, liderul clanului din Washington D.C. Zayne avea ceva de rezolvat cu el, pentru că plecase de la întâlnirea de aseară ca să mă caute pe mine.

Zayne îmi simțise emoțiile prin intermediul legăturii. Conexiunea aceea nouă și ciudată îl condusesese direct la căsuța din copac. Nu știam încă dacă să mă mir, să mă agit sau pur și simplu s-o iau razna – probabil un amestec din toate trei.

– Mă întreb de ce nu m-a trezit. Am dat păturile la o parte și m-am apropiat de marginea patului.

– A intrat în cameră să vadă ce faci.

Am încremenit, rugându-mă să nu mă fi prins salivând în somn sau alte ciudățenii.

– Serios?

– Da. Am crezut că te va trezi. Părea că se gândește dacă s-o facă, dar până la urmă te-a învelit și a plecat. A fost marfă!

Nu eram sigură ce înseamnă „marfă“ pentru Alună, dar probabil că... Dumnezeuule, a fost drăguț din partea lui!

Tipic Zayne.

Îl știam doar de câteva săptămâni, dar suficient cât să mi-l imaginez trăgând cu grijă pilota peste mine, ca nu cumva să mă trezească.

Pieptul mi s-a strâns, de parcă inima mi-ar fi căzut într-o mașină de tocat carne.

– Trebuie să fac un duș. M-am ridicat în picioare, temându-mă c-o să-mi tremure, dar s-au dovedit a fi uimitor de puternice și de stabile.

– Mda, trebuie.

Ignorând comentariul, mi-am verificat telefonul. Ratasem un apel de la Jada. Mi s-a strâns stomacul. Am pus telefonul

jos și am lipăit desculță până în baie, unde am aprins lumina, tresărind din cauza strălucirii bruște. Ochilor mei nu le plăcea lumina puternică. Nici zonele întunecoase sau în penumbră. De fapt, vederea mea era de cacao cam 95,7% din timp.

– Trinnie?

Cu degetele pe întrerupător, m-am uitat peste umăr la Alună, care se apropiase de baie.

– Da?

A ridicat capul, și, când s-a uitat la mine, m-am simțit dezbrăcată.

– Știu ce-a însemnat Misha pentru tine. Știu că suferi groaznic.

Să-lucid pe Misha mă făcuse să sufăr. Odată cu el, cred că am ucis o parte din mine, înlocuind-o cu un puț aparent fără fund de amărăciune și furie.

Dar Alună nu trebuia să afle asta. Nimeni nu trebuia.

– Mersi, am șoptit, întorcându-mă și închizând ușa. Am simțit arsura în fundul gâtului.

„N-o să plâng.“

În dușul cu jeturi multiple și o cabină suficient de mare cât să încapă doi Gardieni complet dezvoltati, am folosit minutele petrecute sub apa fierbinte ca să-mi limpezesc gândurile.

Să separ lucrurile în cutiuțe.

Avusesem parte de ieșirea dorită, aseară. Îmi permiseseam să plâng, iar acum era timpul să las totul deoparte, fiindcă aveam o misiune. După ani de așteptare, se întâmplase.

Tata mă chemase să-mi fac datoria.

Să-l găsesc pe Mesager și să-l opresc.

Așa că erau multe de răsfoit și de îndosariat într-un dulap de birou mental, ca să-mi pot îndeplini menirea. Am

început cu urgențele. Misha. Am îndesat ce făcuse și ce fusesem nevoită să fac eu tocmai la fundul dulapului, sub moartea mamei și sub faptul că nu reușisem s-o împiedic. Sertarul acela avea eticheta EȘEC FATAL. În următorul sertar am pus cauza vânătăilor care-mi acopereau șoldul stâng și coapsa. Altă vânătaie îmi colora coastele, în dreapta. Misha mă lovise cu piciorul. Mă bătuse măr, și totuși ieșisem învingătoare.

Sentimentul obișnuit de mândrie sau de aroganță, după ce dovedisem pe cineva mai bine pregătit, m-a ocolit.

Nu era nimic laudabil în ceea ce făcusem.

Vânătăile, junghiurile și durerea au intrat în sertarul GĂLEATA DE COȘMARURI, fiindcă Misha reușise să mă lovească atât de rău pentru că știa că aveam vedere periferică limitată. Se folosise de lucrul ăsta. Era singura mea slăbiciune când luptam, ceva ce trebuia remediat, și încă repede, ca nu cumva Mesagerul să afle cât de prost văd și să înceapă cu un avantaj.

La fel aș fi făcut și eu, dacă era invers.

Ar fi fost un coșmar, pentru că n-aș fi murit doar eu, ci și Zayne. M-a străbătut un fior când m-am întors lent sub ploaia de stropi. Nu puteam ceda în fața fricii, nu puteam să mă gândesc prea mult la ea. Teama te face să acționezi necugetat, prostește, iar eu deja o făcusem, fără un motiv anume.

Sertarul de sus fusese gol și fără etichetă până acum, dar știam ce urma să îndes acolo: tot ceea ce se întâmplase cu Zayne. Sărutul pe care i-l furasem atunci în ținuturile muntoase Potomac, atracția crescândă și *dorința*, și noaptea aceea dinainte de a fi legați, când Zayne mă sărutase și când romanele de dragoste îndrăgite de mama și citite de mine prinseseră viață. În clipa în care Zayne mă sărutase și

merseserăm cât de departe se putea, fără să ajungem la capăt, lumea încetase să mai existe în jurul nostru.

Le-am luat pe toate, inclusiv faptul că tânjeam după atingerea lui, după atenția și inima lui – care, probabil, încă aparținea alteia – și am închis dosarul.

Relațiile dintre Protectori și Legitim-Născuți erau interzise. De ce? Nu știam, și mă gândeam că motivul nu mi-era cunoscut pentru că eu rămăsesem ultima Legitim-Născută.

Am împins sertarul la loc, am lipit pe el eticheta ZAYNE și am ieșit de sub duș în baia plină de aburi. După ce m-am înfășurat în prosop, m-am întins și am șters oglinda cu palma.

Mi-am văzut chipul reflectat în ea. Deși eram aproape, îmi vedeam trăsăturile tot ca prin ceață. Pielea, de obicei măslinie, grație originii siciliene a mamei mele, era acum mai deschisă la culoare, făcând ca ochii mei căprui să pară mai mari. Pielea din jurul lor era umflată, încercănată. Nasul tot într-o parte îmi era, iar gura mi se părea încă disproporționat de mare în raport cu fața.

Arătam exact ca în seara în care Zayne și cu mine plecasem din apartamentul lui spre casa senatorului Fisher, unde speram să-l găsim pe Misha – sau cel puțin un indiciu al locului în care era ținut prizonier.

Dar nu mă simțeam la fel.

Cum de aspectul fizic nu scotea mai mult în evidență schimbările care avuseseră loc?

Reflexia mea nu-mi oferea un răspuns, dar după ce i-am întors spatele, mi-am spus cu voce tare singurul lucru care conta:

– Am să mă descurc, am șoptit. Apoi am repetat mai tare: Am să mă descurc.

2

Cu părul umed și, probabil, arătând groaznic, m-am așezat la insula din bucătărie, bătând din picioarele desculțe și holbându-mă la pereți, cu un pahar cu suc de portocale în mână.

Apartamentul lui Zayne era cumplit de gol. Mă făcea să mă gândesc la un decor.

Cu excepția bocancilor mei militărești, de lângă ușa liftului, nu existau alte obiecte personale. Nu luam în calcul sacul de box atârnat într-un colț și saltelele albastre sprijinite de pereți.

O pătură crem, moale, era așezată frumos peste canapeaua gri, ca un fundal foto. Nici măcar un pahar nu se rătăcise pe insulă. Niciun vas în chiuvetă. Singura încăpere din tot apartamentul care părea locuită de cineva era dormitorul, și asta fiindcă bagajele mele scupaseră haine peste tot.

Poate că designul industrial accentua senzația de răceală. Podelele de ciment și ventilatoarele mari, de metal, care se învârteau silențios, prinse în bârne, nu făceau din acel spațiu deschis, aerisit, un loc mai primitiv. Nici ferestrele de sus până jos, care erau, probabil, tratate, pentru că soarele ce se strecura prin sticlă nu-mi afecta deloc ochii.

Aș fi luat-o razna dacă locuiam singură aici.

La asta mă gândeam – lucruri extrem de importante – când am simțit o explozie bruscă de căldură în piept.

– Ce mama...? am șoptit, în spațiul gol. Căldura s-a intensificat.

Făceam infarct? OK. Era o prostie, din multe motive. Mi-am masat pieptul. Poate că aveam indigestie, sau un început de ulc...

Stai așa!

Am lăsat paharul în jos. Ce simțeam era ecoul propriei inimi, și am știut dintr-odată ce se întâmpla. Sfinte Sisoe, era legătura! Era Zayne, care se apropia.

Aveam acum un Zayne-radar, ceea ce mi se părea într-o oarecare măsură – mai degrabă mare decât mică – super-straniu.

Am dat să-mi rod unghia de la degetul mare, dar, în schimb, am luat sucul și l-am terminat din două înghițituri grosolane. Bătăile inimii mi s-au întetit când am auzit liftul sosind, iar privirea mi s-a întors spre ușile de oțel. Am devenit brusc foarte agitată. Am pus paharul pe masă înainte să-l scap. De fiecare dată când îl vedeam pe Zayne, aveam impresia că-l întâlnesc pentru prima oară. Dar era mai mult de-atât.

Cu o seară înainte, îl umplusem de lacrimi. La propriu.

Am simțit cum căldura îmi cuprinde ceafa. De obicei, nu plângeam, și înainte de seara cu pricina crezusem că glandele mele lacrimale nu erau în cea mai bună formă. Din păcate, funcționau perfect. Se activaseră la pachet cu suspine copioase și mucii.

Ușa s-a deschis, iar energia dată de emoții mi-a explodat în stomac când a intrat Zayne.

La naiba!